

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Johan Christian Drewsen

Citation: Ploug, Carl: "Johan Christian Drewsen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 261.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid80144/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Johan Christian Drewsen.

Drivhjulet staar — den trætte Gubbe hviler:
Ej mer hans kjække Vilie fremad iler,
Ej mer hans Hjerte højt for Frihed slaar;
Men hvad han flammed for, skal ej beskæmmes,
Og hvad han virked for, det skal ej hømmes,
Og hvad han har udrettet, det bestaar.

Nu gaar en Klang af Leer Landet over,
Det er en Mindesang om Ham, der sover;
Den Sæd, der mejes, er Hans Kundskabs Høst:
Og hver Gang Bonden i de høje Sale
Tør egen Tanke frit og djærvt udtale,
Har Han en Bautasten med Sjæl og Røst.

Farvel og Tak! — I Graven Dig vi sænke:
Et Knippe gyldne Ax, en brusten Lænke
Med sønlig Sorg vi lægge vil paa den.
Saalænge Danmarks Jordbund Grøde bærer,
Saalænge den en frifødt Stamme nærer,
Skal Du velsignes, Bondens ædle Ven!

Joachim Frederik Schouw.

Hvil Du sødt i Danmarks Jord!
Du har elsket det saa saare,
Og dets Folk taknemligt snor
Sine Krands om din Bæare.
Vi vil føle dybt dit Savn
Paa vor Fremtids dunkle Veje,
Og vi gjemme vil dit Navn
Blandt de kjæreste, vi øje.

I Naturens Helligdom,
Blandt de tause Planters Skare
Vankød helst din Tanke om,
Dvæled helst dit Blik, det klare;
I dit eget Væsens Bund
Spejled Planten sig fortrolig;
Derfor var din Sjæl saa sund
Og saa ren og fri og rolig.

Derfor stod i Livets Dyst
Du saa fast og uforskrækket;
Derfor har din milde Røst
Hjerner ramt og Aander vækket;